

**ΑΝΩΤΑΤΟ ΤΕΧΝΟΛΟΓΙΚΟ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΟ ΙΔΡΥΜΑ
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ**

ΣΧΟΛΗ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΩΝ ΥΓΕΙΑΣ ΚΑΙ ΠΡΟΝΟΙΑΣ

ΤΜΗΜΑ ΑΙΣΘΗΤΙΚΗΣ ΚΑΙ ΚΟΣΜΕΤΟΛΟΓΙΑΣ

**ΠΤΥΧΙΑΚΗ ΕΡΓΑΣΙΑ
ΜΕ ΘΕΜΑ
ΜΑΚΙΓΙΑΣ ΤΗΛΕΟΡΑΣΗΣ**

**ΤΑΥΛΙΚΟΥ ΕΥΑΓΓΕΛΙΑ
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ 2008**

**ΠΤΥΧΙΑΚΗ ΕΡΓΑΣΙΑ
ΜΕ ΘΕΜΑ:**

ΜΑΚΙΓΙΑΖ ΤΗΛΕΟΡΑΣΗΣ

ΤΑΥΛΙΚΟΥ ΕΥΑΓΓΕΛΙΑ

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ 2008

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Πρόλογος	5
Εισαγωγή	7
Η τηλεόραση ως κοινωνιολογικό φαινόμενο	10
Τηλεόραση: ορισμός και έννοια	13
Φωτογραφία τηλεόρασης	16
Εικόνα: ορισμός, έννοια και σημασία αυτής	18
Ανάγκες για την εικόνα	21
Θερμοκρασία χρώματος φωτός και η σχέση της με το μακιγιάζ	24
Υλικά που χρησιμοποιούνται για το μακιγιάζ τηλεόρασης	27
Οργάνωση δουλειάς στο τηλεοπτικό στούντιο	32
Γενικές παρατηρήσεις για το μακιγιάζ τηλεόρασης	38
TV ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ: πορίσματα-εντυπώσεις	41
Επίλογος	45
Βιβλιογραφία	47

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Κατά τη διάρκεια των σπουδών μου πάνω στο αντικείμενο, διαπίστωσα ότι το διαθέσιμο «εγχώριο» βιβλιογραφικό υλικό ήταν ελλιπές και δεν κάλυπτε όλες τις ειδικότητες του μακιγιάζ, αφού επικεντρωνόταν κυρίως στον αισθητικό τομέα. Η μεγάλη μου αγάπη για το καθαρά επαγγελματικό μακιγιάζ, και κυρίως για το μακιγιάζ τηλεόρασης, με οδήγησε στην αναζήτηση ξενόγλωσσων πηγών και στον πειραματισμό με τα υλικά, τις μεθόδους και τις τεχνικές. Έτσι, η επιλογή του θέματος της παρούσας εργασίας δεν ήταν τυχαία. Οι δυσκολίες, ωστόσο, για την εύρεση βιβλιογραφικού υλικού λόγω έλλειψης πάνω στο αντικείμενο αυτό, ήταν γνωστές. Για τη συλλογή και τη συγγραφή των σχετικών πληροφοριών χρειάστηκε να πραγματοποιήσω μια «δεύτερη άτυπη πρακτική άσκηση» παράλληλα με την ορισμένη από το πρόγραμμα σπουδών της σχολής μας. Έτσι, το κείμενο που ακολουθεί αποτελεί μια προσωπική έρευνα που διεξήχθη στον τηλεοπτικό σταθμό TV ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ στον οποίο εργάστηκα ως βοηθός μακιγιέζ επί τρεις μήνες στα πλαίσια της παρούσας εργασίας. Οι πληροφορίες συλλέχθηκαν, εκτός από το σχετικό βιβλιογραφικό υλικό, από την πολύωρη συνδιαλλαγή μου με το προσωπικό του παραπάνω τηλεοπτικού σταθμού.

Η πτυχιακή εργασία μου με θέμα ΜΑΚΙΓΙΑΖ ΤΗΛΕΟΡΑΣΗΣ αποτελεί συνοπτική καταγραφή των πληροφοριών που συνέλεξα από ομόγλωσσο αλλά και ξενόγλωσσο βιβλιογραφικό υλικό, από πηγές του διαδικτυακού χώρου (internet) και φυσικά από την προσωπική εμπειρία μου στον τηλεοπτικό σταθμό TV ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ. Ευελπιστώ να αποτελέσει ουσιαστικό βοήθημα σε όλους όσους αναζητούν πληροφορίες σχετικά με το αντικείμενο αυτό.

Στο κείμενο αναπτύσσεται αρχικά το φαινόμενο της τηλεόρασης με βάση τα συμπεράσματα της κοινωνιολογικής έρευνας. Ακόμη, δίνεται μια σύντομη περιγραφή της τηλεόρασης αλλά και μιας άλλης, συναφούς με αυτήν έννοιας, της εικόνας. Γίνεται, επίσης, προσπάθεια να αναλυθεί η έννοια της φωτογραφίας τηλεόρασης ώστε να γίνει πιο κατανοητό το πώς λειτουργεί η

τηλεόραση ως μέσο μετάδοσης εικόνας και ήχου. Επιπλέον, δίνεται μια αρκετά περιεκτική καταγραφή των υλικών που χρησιμοποιούνται για το μακιγιάζ τηλεόρασης, περιγράφεται λεπτομερώς η οργάνωση της δουλειάς στο τηλεοπτικό στούντιο και η θέση του μακιγιέρ στο χώρο, καθώς επίσης αναφέρονται κάποιες γενικές παρατηρήσεις για το μακιγιάζ που εφαρμόζεται στα «τηλεοπτικά» πρόσωπα. Τέλος, υπάρχει ένα κεφάλαιο στο οποίο καταγράφω τις προσωπικές μου εντυπώσεις και τα πορίσματα στα οποία κατέληξα μετά την συνεργασία μου με τον τηλεοπτικό σταθμό TV ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ.

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Τα μέσα μαζικής διάδοσης γνώσεων και πληροφοριών, και ιδιαίτερα η τηλεόραση, ασκούν μια επίδραση πολύ σημαντική στους ανθρώπους τους οποίους μπορούν να αγγίζουν και μάλιστα στον καθένα ξεχωριστά. Η τηλεόραση λειτουργεί ως μέσο επικοινωνίας και ενημέρωσης, όμως, με την εξέλιξη της τεχνολογίας, η ενημέρωση σήμερα δεν είναι, από δημοσιογραφική σκοπιά, τόσο η μεταφορά της είδησης σε μια ανθρώπινη ομάδα. Αυτό το έχει ήδη κάνει η εικόνα και οι διευρυμένοι ορίζοντες του σημερινού πολίτη. Αυτό που απομένει για να καταστήσει χρήστη της τηλεόρασης τον αγχωμένο, σημερινό πολίτη, είναι η παροχή ψυχαγωγίας σαν απαραίτητο περιτύλιγμα μιας είδησης ή άποψης για κάποιο θέμα, ενώ τη μεταφορά του μηνύματος θα κάνει βασικά η σκηνοθεσία [αξιοποίηση έκφρασης (γκριμάτσα) και παράλληλων εικόνων, μακιγιάζ, φωτισμός]¹. Με άλλα λόγια, η τηλεόραση λειτουργεί με βάση έναν καταιγισμό εικόνων που επιτρέπει στη φαντασία του θεατή-δέκτη να λειτουργήσει και να δημιουργήσει αντίληψη για τα δρώμενα.

Από τα παραπάνω συμπεραίνουμε το πόσο σημαντικό ρόλο παίζει η τηλεοπτική εικόνα για τη μετάδοση του μηνύματος και δη, για την ενημέρωση του σημερινού πολίτη. Για τον λόγο αυτό είναι απαραίτητη η αμεσότητα και η αποτελεσματικότητα της εικόνας, γεγονός το οποίο επιτυγχάνεται με τη σωστή ρύθμιση και οργάνωση των επιμέρους παραμέτρων της (μακιγιάζ, φωτισμός, σκηνοθεσία, σκηνογραφία, ενδυματολογία). Η ανάγκη για αμεσότερη και αποτελεσματικότερη εικόνα οδήγησε, εκτός των άλλων, στην ανάγκη για εξειδίκευση στο μακιγιάζ τηλεόρασης. Ετσι λοιπόν:

Ο επαγγελματίας μακιγιέρ που ειδικεύεται στο μακιγιάζ τηλεόρασης καλείται να μεταβάλλει την προσωπικότητα των χαρακτήρων στα πλαίσια του μηνύματος που επιθυμείται να αποσταλεί. Το μακιγιάζ εφαρμόζεται για να καλυτερεύσει, να προβάλλει ή να αλλάξει-αλλοιώσει την εμφάνιση των

¹ Η ΚΑΤΑΣΚΕΥΗ ΤΗΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑΣ ΚΑΙ ΤΑ ΜΕΣΑ ΜΑΖΙΚΗΣ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑΣ, Έφη Λαμπροπούλου, Ελληνικά Γράμματα, Αθήνα, 1997.

ηθοποιών (όταν πρόκειται για τηλεοπτική ταινία). Είναι πολύ πιθανό να ζητηθεί από τον μακιγιέρ να δημιουργήσει διαφορετικές εμφανίσεις-μακιγιάζ για έναν χαρακτήρα, όπως για παράδειγμα, να εμφανιστεί ένας νεαρός σε ηλικία ηθοποιός με γηρασμένη όψη ή με μαυρισμένο μάτι ή με πληγή που αιμορραγεί. Ο επαγγελματίας του μακιγιάζ συχνά μελετά τους ρόλους και αναλύει τους χαρακτήρες, κάνει έρευνα και συλλέγει πληροφορίες και τα πορίσματα τα συζητά με τον σκηνοθέτη και τους ηθοποιούς ώστε να καταλήξει στη δημιουργία της απαιτούμενης μορφής και του πιο κατάλληλου μακιγιάζ για έναν συγκεκριμένο χαρακτήρα-ρόλο. Ο μακιγιέρ συνεργάζεται, επιπλέον, με τον ενδυματολόγο, τον κομμωτή και τον υπεύθυνο φωτισμού ώστε να επιλεγθούν τα κατάλληλα χρώματα και στυλ μακιγιάζ. Ακόμα, πρέπει να υπάρχει δυνατότητα να διορθώνεται το μακιγιάζ κατά την διάρκεια των γυρισμάτων ή να αλλάζει ανάλογα με τις απαιτήσεις του ρόλου και των γυρισμάτων².

² <http://utexas.edu/student/cec/careers/makeup.html>.

Η ΤΗΛΕΟΡΑΣΗ ΩΣ ΚΟΙΝΩΝΙΟΛΟΓΙΚΟ ΦΑΙΝΟΜΕΝΟ

Η ελληνική κοινωνία γνωρίζει το φαινόμενο των μέσων μαζικής επικοινωνίας (ΜΜΕ) στη δεκαετία του '60. Η τηλεόραση εμφανίζεται το 1966 και αρχίζει να λειτουργεί λίγο αργότερα, σε μια ιστορική συγκυρία που σημαδεύεται από το δικτατορικό καθεστώς και τον ασφυκτικό του έλεγχο στο ραδιόφωνο και τον τύπο.

Η σημερινή κατάσταση είναι πολύ διαφορετική. Η εγκατάλειψη της υπαίθρου και η ταχεία εξάπλωση του τριτογενούς τομέα (δημόσιες υπηρεσίες, εμπόριο, κλπ) που αντιπροσωπεύει πλέον το 50% περίπου του πληθυσμού, μετέτρεψαν ένα μεγάλο μέρος του αγροτικού κυρίως πληθυσμού σε μισθωτούς εργαζόμενους των αστικών κέντρων. Μισθωτή εργασία όμως σημαίνει, εκτός των άλλων, αύξηση του ελεύθερου χρόνου, με ελεύθερα βράδια, σαββατοκύριακα, διακοπές και δραστηριότητες ανάμεσα στις οποίες η τηλεόραση, το βίντεο και τα άλλα ΜΜΕ κατέχουν μια επίλεκτη θέση.

Όταν εμφανίστηκε η τηλεόραση, υπήρχαν στην Ελλάδα, και κυρίως στην Αθήνα, 1.200-1.300 τηλεοπτικές συσκευές. Σήμερα, η χώρα διαθέτει πάνω από 2.000.000 συσκευές και μολονότι η κάλυψη δεν είναι πλήρης, υπερβαίνει το όριο που η UNESCO θεωρεί ικανοποιητικό (100 συσκευές ανά 1.000 κατοίκους). Είναι φανερό, λοιπόν, ότι η ελληνική κοινωνία έχει πλέον περάσει σε καινούριους τρόπους επικοινωνίας και διάθεσης του ελεύθερου χρόνου. Η τηλεόραση, ωστόσο, κατέχει, όχι μόνο στην Ελλάδα, αλλά σε όλες τις χώρες, την πρώτη θέση στις δραστηριότητες του ελεύθερου χρόνου τόσο για τους ενήλικους, όσο και για τα παιδιά¹.

Αναμφισβήτητο είναι το γεγονός ότι τα μέσα μαζικής επικοινωνίας, και κυρίως η τηλεόραση, ανήκουν μαζί με την οικογένεια, το σχολείο και το φιλικό περιβάλλον στους φορείς κοινωνικοποίησης. Η συμβολή τους συνίσταται στην ενίσχυση, διάδοση και δημιουργία προτύπων συμπεριφοράς, κανόνων και

¹ ΝΕΟΙ ΚΑΙ ΜΕΣΑ ΜΑΖΙΚΗΣ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑΣ, Αλεξάνδρα Κορωναίου, εκδόσεις Οδυσσέας, Αθήνα, 1992.

αξιών. Γενικά, πάντως, ο ρόλος της τηλεόρασης στην ενσωμάτωση, στην κοινωνικοποίηση και επομένως στη σταθεροποίηση του κοινωνικού συστήματος μέσω της πληροφόρησης και της ψυχαγωγίας είναι σημαντικός. Θεωρώντας δε τον κοινωνικό έλεγχο ως «το σύνολο των διαδικασιών και των μηχανισμών μέσω των οποίων η κοινωνία ασκεί την εξουσία στα μέλη της και επιτυγχάνει ώστε αυτά να ακολουθούν τους κανόνες της», η τηλεόραση εκπληρεί αντίστοιχες λειτουργίες με εκείνες του κοινωνικού ελέγχου². Δεν είναι, άλλωστε, τυχαίο το γεγονός ότι η τηλεόραση καλείται αλλιώς και «τέταρτη εξουσία». Εξάλλου, εκτός από κατ'εξοχήν ψυχαγωγικό μέσο, η τηλεόραση είναι μάλλον ο πιο σημαντικός μεταδότης γνώσης από όλους τους φορείς κοινωνικού ελέγχου στις σύγχρονες κοινωνίες, τόσο από άποψη έκτασης όσο και διάρκειας.

² Η ΚΑΤΑΣΚΕΥΗ ΤΗΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑΣ ΚΑΙ ΤΑ ΜΕΣΑ ΜΑΖΙΚΗΣ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑΣ, Έφη Λαμπροπούλου, Ελληνικά Γράμματα, Αθήνα, 1997.

ΤΗΛΕΟΡΑΣΗ: ΟΡΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΕΝΝΟΙΑ

Τηλεόραση είναι μια μορφή τηλεπικοινωνίας προοριζόμενη για την καλωδιακή ή ραδιοηλεκτρική διαβίβαση εικόνων κινουμένων ή σταθερών σκηνών, που μπορεί είτε να αναπαράγονται σε οθόνη ταυτόχρονα με την λήψη τους, είτε να εγγραφούν σε κατάλληλο μέσο για μεταγενέστερη αναπαραγωγή.

Η τηλεοπτική τεχνολογία βασίζεται σε μια διεργασία ανάλυσης και σύνθεσης ειδώλου, βάσει της οποίας η προς τηλεοπτική διαβίβαση σκηνή μετασχηματίζεται πρώτα σε ηλεκτρικό είδωλο και αυτό αναλύεται σε τακτική ακολουθία ηλεκτρικών παλμωθήσεων. Αυτή η αλληλουχιακή αναπαραγωγή οπτικών ειδώλων γίνεται εφικτή μόνο χάρη στην γνωστή ως «μετείκασμα» ιδιότητα της οπτικής αίσθησης: ο εγκέφαλος, δηλαδή, διατηρεί την εντύπωση του φωτισμού επί περίπου 0,1 δευτερόλεπτα μετά την απομάκρυνση της φωτεινής πηγής. Αν, συνεπώς, η διεργασία σύνθεσης του ειδώλου διαρκεί λιγότερο από 0,1 δευτερόλεπτα, ο οφθαλμός δεν αντιλαμβάνεται ότι η εικόνα συναρμολογείται σημείο προς σημείο και φαίνεται σαν να φωτίζεται συνεχώς η οθόνη. Με το ίδιο τέχνασμα είναι λοιπόν δυνατόν να αναπαραχθούν περισσότερες από δέκα πλήρεις εικόνες ανά δευτερόλεπτο και, έτσι, να προσομοιωθεί η κίνηση της σκηνής ώστε να φαίνεται συνεχής¹.

Ο παραπάνω ορισμός του τι είναι τηλεόραση δίνεται από την εγκυκλοπαίδεια. Η τηλεόραση όμως θα μπορούσαμε να πούμε ότι είναι όλα αυτά ακριβώς: οργανωμένες εικόνες και λέξεις και ήχοι που, καθημερινά και σχεδόν ανεξάρτητα, εισάγονται σε κάθε σπίτι: είναι οι δακρύβρεχτες, κωμικές, μεγαλειώδεις, κ.α. ταινίες, τα παιχνίδια γνώσεων και οι εγκυκλοπαιδικές ξεναγήσεις ή οι διαφημίσεις. Ακόμη περισσότερο, μια που τα παραπάνω τα έχουμε κι από αλλού, είναι οι τηλεοπτικές ειδήσεις και τα ρεπορτάζ, και η ταυτόχρονη ή ακαθυστέρητη μετάδοση αθλητικών συναντήσεων, αγώνων, εορταστικών εκδηλώσεων και άλλων γεγονότων της τρέχουσας

¹ σ 218, ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΕΙΑ Πάπυρος Λαρούς Μπριτάνικα, τόμος 57.

επικαιρότητας. Η τηλεόραση, όμως, θα μπορούσε να είναι και μια συσκευή-σκεύος που περιμένει ακίνητη και προσηνής για να προσφέρει τις υπηρεσίες της ή ακόμη να είναι μια συσκευή-έπιπλο, τοποθετημένη δίπλα στα άλλα έπιπλα ίσως και ως διακοσμητικό στοιχείο. Ωστόσο η τηλεόραση είναι κάτι παραπάνω από έπιπλο και μηχανήμα, κάτι πιο περιεκτικό και ανεξάρτητο από ένα εργαλείο για τις δουλειές του σπιτιού. Πίσω από τη σκοτεινή του οθόνη κρύβει ολόκληρο τον εξωτερικό κόσμο με τις άπειρες πληροφορίες και παραστάσεις που ο κάτοχός του αποτραβηγμένος από την κοινωνική ζωή μπορεί να ανακαταλάβει με μια κίνηση παραγγελματική ώστε να οικειοποιηθεί με όσα συμβαίνουν *εκεί πέρα*². Εξάλλου, η τηλεόραση είναι παν-περιεκτική: επιτρέπει να παρουσιαστούν μπροστά στον θεατή-δέκτη η πολιτική, ο πολιτισμός, ο αθλητισμός, όλα εκείνα που μπορούν να ιδωθούν και που για λογαριασμό του καταγράφονται από την κάμερα.

² ΤΗΛΕΟΡΑΣΗ ΚΑΙ ΕΠΙ-ΚΟΙΝΩΝΙΑ, Ναυρίδης Κλ., Δημητρακόπουλος Γ., Πασχαλίδης Γρ., Παρατηρητής, Θεσσαλονίκη, 1988.

ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΛΕΟΡΑΣΗΣ

Την φωτογραφία τηλεόρασης πρέπει να την χωρίσουμε σε δύο περιπτώσεις: α) όταν αναφερόμαστε σε λήψη με μια κάμερα και β) όταν έχουμε πολλές κάμερες ταυτόχρονα για το ίδιο θέμα.

Φωτογραφία για την τηλεόραση ονομάζεται όταν έχουμε ένα οπτικό αποτέλεσμα που μπορεί να μεταφέρει την ατμόσφαιρα και την ροή του τηλεοπτικού θέματος, όταν δηλαδή με τον φωτισμό και την ιδιαίτερη οπτική των τηλεοπτικών «φωτογραφικών» φακών, αλλάζουμε την οπτική αντίληψη του ανθρώπινου ματιού και μεταφερόμαστε σε ένα άλλο υπερβατικό περιβάλλον.

Ένα απλό θεωρητικά (αφαιρετικό) σκηνικό, μπορεί να θεωρηθεί ένα τραπέζι με δύο καρέκλες σε ένα μεγάλο δωμάτιο: εδώ αναλαμβάνει η τέχνη της φωτογραφίας όπου με τις κατάλληλες φωτοσκιάσεις, ανάλογα με τον αντίστοιχο οπτικό άξονα της κάθε τηλεοπτικής κάμερας, δημιουργείται ένα πλασματικό βάθος και μια άλλη σχέση των αντικειμένων μεταξύ τους, αλλά παράλληλα και μια άλλη εικόνα των προσώπων που θα καθίσουν εκεί για να κάνουν ένα διάλογο. Το ίδιο συμβαίνει και όταν τα άτομα θα κάνουν κάποια κίνηση μέσα στον χώρο όπου ως θεατές-αποδέκτες έχουμε την ψευδαίσθηση άλλων διαστάσεων, αλλά και όταν δούμε τον ίδιο χώρο με τα μάτια μας, και ιδίως με ένα διάχυτο φωτισμό ή με φωτισμό ασφαλείας του χώρου, τότε έχουμε μια διαφορετική εικόνα από αυτή του ίδιου χώρου που αποκομίσαμε ως θεατές-αποδέκτες μέσω της φωτογραφίας τηλεόρασης.

Συνήθως, η τηλεοπτική φωτογραφία είναι πιο διάχυτου και απαλού φωτισμού μέσα σε ένα τηλεοπτικό στούντιο όπου το φως είναι πιο εύκολα ελεγχόμενο, άσχετα αν είναι επιλογή μας η θερμοκρασία του χρώματος. Φυσικά, οι ακριβοί τηλεοπτικοί φακοί δεν υστερούν σε τίποτα από τους αντίστοιχους «καλούς» φωτογραφικούς, καθώς οι τελευταίοι μπορεί να έχουν πολύ καλύτερη εικόνα λόγω του «μέσου» που είναι το φιλμ, όμως η σύγχρονη τηλεοπτική κάμερα σήμερα πλησιάζει αισθητά το αποτέλεσμα του φιλμ¹.

¹ ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ για τη φωτογραφία και το μακιγιάζ, Μπουκουβάλας Παναγιώτης, Θεσσαλονίκη, 2006.

ΕΙΚΟΝΑ: ΟΡΙΣΜΟΣ, ΕΝΝΟΙΑ ΚΑΙ ΣΗΜΑΣΙΑ ΑΥΤΗΣ

Εικόνα ονομάζουμε αυτό που μπορεί να αντιλαμβάνεται ο άνθρωπος για το περιβάλλον του, και είναι το αποτέλεσμα πολλών αισθήσεων. Μπορεί να είναι κυρίαρχη η αίσθηση της όρασης αλλά περιλαμβάνει και την αίσθηση της όσφρησης, της ακοής και γενικότερα μπορούμε να την περιγράψουμε και ως ένα ψυχολογικό συλλογικό αποτέλεσμα των αισθήσεων του νοήμονος ανθρώπου.

Συχνό παράδειγμα, αναφέρουμε τους καθημερινούς διαλόγους ότι π.χ. «έχω καλή εικόνα για τον τάδε άνθρωπο ή του ξενοδοχείου που είδα».

Πάντα φέρνουμε στο μυαλό μας την φωτογραφική εικόνα, αλλά δεν περιοριζόμαστε κατά την κρίση μας μόνο σε αυτή.

Η έννοια της εικόνας είναι τόσο καθημερινή που δεν περιορίζεται μόνο σε αισθητικούς όρους με αναφορά στις δυο διαστάσεις, αλλά με την «Ελληνική γλώσσα των ειδήσεων» ακούμε, για παράδειγμα, ή διαβάζουμε ότι «ο δημοσιογράφος έχει μια καλή εικόνα για το συνέδριο που παρακολουθεί». Άρα η «εικόνα μας» αναλύεται και σε άλλες αισθήσεις και η απροσδιορίστου «σχήματος» εικόνα από το συνέδριο, δημιουργεί την υποκειμενική άποψη αυτής.

Η τηλεοπτική εικόνα είναι κάτι πολύ διαφορετικό, ενώ μοιάζει να είναι το ίδιο με την απλή φιλοσοφική ανάλυση της εικόνας.

Εικόνα ονομάζουμε το αποτέλεσμα που προκαλεί ένα σύνολο ανακλώμενων ακτινών φωτός, που προέρχεται από ένα άλλο (όχι απαραίτητα το ίδιο) σύνολο προσπιπτόντων ακτινών φωτός, τεχνητής, φυσικής ή μικτής προέ-

λευσης, προς μια ή περισσότερες επιφάνειες όπου το ανθρώπινο μάτι διαβάζει ή δια γυμνού οφθαλμού, ή ως προβολή στον κινηματογράφο, ή μέσω ενός μόνιτορ, ή από ένα θετικό φωτογραφικό χαρτί, ή μέσω ενός εντύπου¹. Η τηλεοπτική όμως εικόνα συνιστά ένα αυτόνομο σύστημα στερημένο από επικοινωνία με τον περιβάλλοντα χώρο. Νοηματοδοτείται από τη συνάρτηση και συνάφειά της με το πλαίσιο αναφοράς και τον γενικότερο κοινωνικό και πολιτιστικό περίγυρο. Στην περίπτωση της τηλεόρασης, τα σημεία που συγκροτούν την εικόνα υποτίθεται ότι θα αναλάβουν να παραπέμψουν στα νοήματα που υπαγορεύει η ιδεολογία. Η εικόνα, λοιπόν, είναι προορισμένη να εξυπηρετήσει την ιδεολογία, το ζήτημα όμως είναι πως θα το κατορθώσει με τον καλύτερο τρόπο.

¹ ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ για τη φωτογραφία και το μακιγιάζ, Μπουκουβάλας Παναγιώτης, Θεσσαλονίκη, 2006.

ΑΝΑΓΚΕΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΙΚΟΝΑ

Το φως και το μακιγιάζ είναι δύο έννοιες άρρηκτα δεμένες, σαν να έχουμε ένα πίνακα και δύο παλέτες για να τον ζωγραφίσουμε, η μια με τα χρώματα και η άλλη με το φως. Με το μακιγιάζ αναδεικνύουμε τα σημεία του προσώπου, που θεωρούμε ιδανικά για ένα καλύτερο αισθητικό αποτέλεσμα. Την ουσία το μακιγιάζ διαμορφώνει την επιφάνεια του προσώπου με τέτοιο τρόπο ώστε οι ακτίνες του φωτός σε άλλο σημείο να ανακλούν περισσότερο ή λιγότερο από το φως σε σχέση με τον «δείκτη ανάκλασης του φωτός», κι έτσι έχουμε τις φωτοσκιάσεις, τα «κοψίματα» στο μακιγιάζ για να επιτύχουμε το αποτέλεσμα που επιδιώκουμε.

Με το μακιγιάζ λέμε ότι φωτίζουμε ή αντίστοιχα «σβήνουμε» ένα σημείο, ή ότι δημιουργούμε ένα βραδινό μακιγιάζ, κάτι που μπορεί να προσδιορίζει το φως που θα εκτεθεί το

«έργο μας», ή δημιουργούμε ένα μακιγιάζ όπου το μοντέλο μας θα εμφανιστεί σε φως ημέρας.

Είναι πολύ σημαντικό με το ίδιο φως που παρουσιάζεται το μοντέλο μας, με το ίδιο να γίνεται και η εργασία του μακιγιάζ. Με αυτό εννοούμε την «θερμοκρασία χρώματος φωτός» η οποία θα πρέπει να είναι η ίδια ώστε να έχουμε ένα καλό αποτέλεσμα.

Είναι γνωστό ότι το ίδιο χρώμα το αντιλαμβανόμαστε διαφορετικά ανάλογα με την αντίστοιχη θερμοκρασία χρώματος που έχει το φως. Έτσι όταν έχουμε να δουλέψουμε με πολλά χρώματα της παλέτας μας, άλλη εικόνα του χρώματος θα έχουμε κατά την εφαρμογή του μακιγιάζ κάτω από ένα συγκεκριμένο φως και άλλο αποτέλεσμα θα αντικρύσουμε όταν παρατηρήσουμε το μακιγιάζ με διαφορετικό φως.

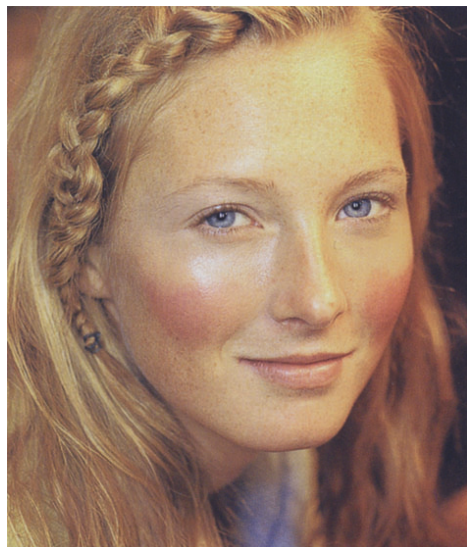
Εκτός από την θερμοκρασία χρώματος του φωτός, σημαντικός παράγοντας είναι και η ποιότητα του φωτός και ως ένταση αλλά και αν είναι το φως «σκληρό», σημειακό ή ανακλώμενο ή «μαλακό» κατά την εφαρμογή του μακιγιάζ αλλά και κατά τον τελικό έλεγχο. Σαν «σκληρό» ή «μαλακό» φως, ονομάζουμε το φως που προέρχεται ανάλογα από σημειακή ή ανακλώμενη πηγή. Συχνά χρησιμοποιείται διάχυτο φως για να έχουμε πιο απαλές σκιές. Αυτό επιτυγχάνεται με την δημιουργία κατάλληλων φωτιστικών σχέσεων στη συγκεκριμένη επιφάνεια, δηλαδή στο μοντέλο μας. Εξάλλου άσχετα αν αλλάζει το μέσο καταγραφής της εικόνας, το κυρίαρχο είναι πάντα το φως.

Όταν έχουμε κίνηση στην εικόνα, οι αρχές της στατικής φωτογραφίας, και κατά συνέπεια και της φωτογραφίας τηλεόρασης, δεν αλλάζουν, οι διαφοροποιήσεις δεν δημιουργούν άλλο κανόνα, έτσι και το μακιγιάζ δεν διαφέρει από μέσο σε μέσο αλλά διαφοροποιείται πάντα σε σχέση με το φως¹.

¹ ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ για τη φωτογραφία και το μακιγιάζ, Μπουκουβάλας Παναγιώτης, Θεσσαλονίκη, 2006.

ΘΕΡΜΟΚΡΑΣΙΑ ΧΡΩΜΑΤΟΣ ΦΩΤΟΣ ΚΑΙ Η ΣΧΕΣΗ ΤΗΣ ΜΕ ΤΟ ΜΑΚΙΓΙΑΖ

Η θερμοκρασία χρώματος φωτός είναι ένα πρότυπο με το οποίο μετράμε τη σχετική ερυθρότητα ή γλαυκότητα του λευκού φωτός. Προσδιορίζεται από την κλίμακα Kelvin και ονομάζεται αλλιώς και χρωματική θερμοκρασία. Όσο αυξάνει η χρωματική θερμοκρασία της πηγής, τόσο μεγαλύτερη γίνεται η αναλογία του μπλε σε σχέση με το κόκκινο. Η έννοια της χρωματικής

θερμοκρασίας χαρακτηρίζει μόνο το ολικό χρώμα και δεν έχει καμία σχέση με την πραγματική θερμοκρασία του σώματος που ακτινοβολεί. Όταν το σώμα θερμανθεί στους $3.200^* K$, ακτινοβολεί κανονικό λευκό φως. Αυτό θεωρείται σαν το τυπικό «λευκό» εσωτερικού φωτισμού. Ο εξωτερικός φωτισμός, σε φως ημέρας, θεωρείται πιο γαλαζωπός και έχει μεγαλύτερη χρωματική θερμοκρασία ($5.600^* K$). Η χρωματική θερμοκρασία δεν έχει καμία σχέση με τη θερμοκρασία που μπορεί να έχει το σώμα που ακτινοβολεί. Για παράδειγμα, η φλόγα του κεριού είναι αρκετά ζεστή αλλά το φως του είναι χαμηλής χρωματικής θερμοκρασίας (κοκκινωπό). Από την άλλη πλευρά, ο λαμπτήρας φθορισμού είναι πρακτικά κρύος και μπορεί κάποιος να τον αγγίξει και μετά από μεγάλο χρόνο λειτουργίας, ωστόσο το φως του έχει μεγάλη χρωματική θερμοκρασία (γλαυκό). Όλα τα φωτιστικά στην αίθουσα παραγωγής και τα φορητά φωτιστικά που χρησιμοποιούνται για εσωτερικό φωτισμό, παράγουν φως $3.200^* K$. Φωτιστικές συσκευές που

χρησιμοποιούνται για αύξηση της χρωματικής θερμοκρασίας ή που εξομοιώνουν το φως όπως το εξωτερικό, έχουν βολβούς που εκπέμπουν με φως 5.600* K και προσεγγίζουν πιο πολύ το γαλάζιο φως που βρίσκεται στο φως εξωτερικού χώρου¹.

Η σχέση της θερμοκρασίας χρώματος φωτός με το μακιγιάζ συνίσταται, όπως αναφέρθηκε και στο προηγούμενο κεφάλαιο, στο γεγονός ότι το ίδιο χρώμα το αντιλαμβανόμαστε διαφορετικά ανάλογα με την θερμοκρασία χρώματος που έχει το φως. Αυτό σημαίνει ότι ένα χρώμα θα φαίνεται στα μάτια μας ψυχρότερο όταν το δούμε κάτω από φως με μεγάλη χρωματική θερμοκρασία (π.χ. κάτω από λαμπτήρα φωτισμού ή σε φως ημέρας) ενώ το ίδιο χρώμα, ίδιας απόχρωσης, έντασης και τόνου θα μας φανεί πιο θερμό, πιο κοκκινωπό αν το δούμε κάτω από φως χαμηλής χρωματικής θερμοκρασίας (π.χ. το φως των κεριών ή ένας λαμπτήρας που ακτινοβολεί κιτρινωπό φως). Είναι πολύ σημαντικό να κατανοήσουμε το γεγονός αυτό, καθώς όταν εφαρμόζουμε μακιγιάζ, και κυρίως μακιγιάζ για την τηλεόραση, είναι πολύ πιθανό μια μωβ, μπλε ή καφέ σκιά, για παράδειγμα, να «γράψει» στην οθόνη διαφορετικά, να γκριζάρει ή να μετατοπιστεί η απόχρωσή της προς το μπλε ή προς το κόκκινο ανάλογα με την θερμοκρασία χρώματος του φωτός που εκπέμπουν οι λαμπτήρες στο τηλεοπτικό στούντιο και εφόσον αυτή δεν συμπίπτει με την θερμοκρασία χρώματος φωτός που εκπέμπουν οι λαμπτήρες στο χώρο του μακιγιάζ. Για το λόγο αυτό, το μακιγιάζ πρέπει ιδανικά να εφαρμόζεται κάτω από τον ίδιο φωτισμό στον οποίο θα παρουσιαστεί. Αυτό ισχύει και για το μακιγιάζ κινηματογράφου, φωτογραφίας αλλά ακόμα και για ένα απλό αισθητικό μακιγιάζ. Για παράδειγμα, πολλές φορές όταν εφαρμόζουμε το μέικ απ στο

¹ σσ 210 και 258, ΤΗΛΕΟΠΤΙΚΗ ΠΑΡΑΓΩΓΗ, Η. Zettl, εκδόσεις «Έλλην», Αθήνα, 1995.

σπίτι, στο χώρο του μπάνιου ο οποίος συχνά έχει θερμό, κιτρινωπό φως, μας φαίνεται να ταιριάζει απόλυτα με τον τόνο του δέρματός μας. Όταν όμως βγούμε έξω και εκτεθούμε στο φως της ημέρας, διαπιστώνουμε τελικά ότι ο τόνος του μείκ απ διαφέρει από τον τόνο του χρώματος του δέρματός μας. Αυτό συμβαίνει γιατί ακριβώς η χρωματική θερμοκρασία του λαμπτήρα που έχουμε στο μπάνιο μας είναι πιο χαμηλή από αυτή που έχει το φως ημέρας και μάλιστα όσο πιο μεγάλη είναι η μεταξύ τους διαφορά, τόσο πιο μεγάλη θα είναι και η χρωματική απόκλιση.

Κατά τον ίδιο τρόπο, όπως άλλωστε αναφέρθηκε και παραπάνω, προκειμένου να αποφύγουμε τις ανεπιθύμητες εκπλήξεις, όταν εφαρμόζουμε μακιγιάζ για την τηλεόραση πρέπει πάντα να έχουμε υπόψη μας το φως κάτω από το οποίο θα εκτεθεί το «έργο» μας, και εφόσον είναι δυνατό να το εφαρμόζουμε κάτω από αυτό.

ΥΛΙΚΑ ΠΟΥ ΧΡΗΣΙΜΟΠΟΙΟΥΝΤΑΙ ΓΙΑ ΤΟ ΜΑΚΙΓΙΑΖ ΤΗΛΕΟΡΑΣΗΣ

Τα καλλυντικά του μακιγιάζ χωρίζονται σε δύο κατηγορίες: τα εμπορικά και τα επαγγελματικά. Τα εμπορικά καλλυντικά προορίζονται για καθημερινή χρήση. Κυκλοφορούν σε ένα μεγάλο αριθμό διαφορετικών καταστημάτων [super-markets, εμπορικά καταστήματα καλλυντικών, αρωματοπωλεία, κλπ] και κατά συνέπεια μπορεί πολύ εύκολα να τα βρει και να τα χρησιμοποιήσει ο καθένας.

Τα επαγγελματικά καλλυντικά, από την άλλη, κατασκευάζονται για να χρησιμοποιηθούν από τους επαγγελματίες του μακιγιάζ. Πωλούνται μόνο σε ειδικά καταστήματα και κυκλοφορούν πέρα από το κανονικό μέγεθος και σε μεγάλες συσκευασίες.

Σε κάθε περίπτωση πάντως, ο επαγγελματίας μακιγιέρ είναι καλό να συνεργάζεται με μια εταιρία η οποία να έχει προϊόντα καλής ποιότητας και μεγάλη γκάμα υλικών και χρωμάτων.

Πιο συγκεκριμένα, για το μακιγιάζ τηλεόρασης, μπορούν να χρησιμοποιηθούν τα εξής υλικά:

ΜΕΙΚ ΑΠ (MAKE UP-FOUNDATION): Για ένα φυσικό χρώμα δέρματος, το μέικ απ πρέπει να έχει μεγάλη περιεκτικότητα σε πιγμέντα χρώματος ώστε να χρησιμοποιείται η ελάχιστη δυνατή ποσότητα υλικού δίνοντας ομοιόμορφο, άψογο αποτέλεσμα. Συνηθέστερα χρησιμοποιούνται:

Τα κρεμώδη μέικ απ, σε μορφή stick ή μέσα σε βαζάκια. Απλώνονται γρήγορα και εύκολα χωρίς να δημιουργούν την εντύπωση μάσκας. Εφαρμόζονται σε νεανικά πρόσωπα και με προσεκτική τοποθέτηση μπορούν εύκολα και γρήγορα να βοηθήσουν στα προβλήματα των «ηλικιωμένων» δερμάτων.

Τα pan stick, που μοιάζουν στην ποιότητα με τα κρεμώδη. Βρίσκονται σε παλέτες ή συνήθως σε μορφή stick. Περιέχουν στη σύστασή τους πολλά χρωματικά πιγμέντα γι'αυτό απαιτείται μεγάλη προσοχή στην εφαρμογή τους καθώς δίνουν πολύ εύκολα «βαρύ» αποτέλεσμα. Για να σταθεροποιηθούν χρειάζονται πουδράρισμα.

Τα pan cake μείκ απ, τα οποία συνήθως περιέχονται σε ένα πλατύ βαζάκι και εφαρμόζονται με ένα υγρό σφουγγαράκι. Στεγνώνουν γρήγορα και δημιουργούν ένα ματ αποτέλεσμα πάνω στο δέρμα, η τοποθέτησή τους όμως απαιτεί εμπειρία. Συχνά δεν «στέκονται» καλά στο δέρμα, αλλά το αποτέλεσμα μπορεί να διορθωθεί εύκολα, γεγονός που τα καθιστά εύχρηστα στον κινηματογράφο. Επιπλέον, το αποτέλεσμα συχνά μοιάζει πολύ επίπεδο και ξηρό για το πρόσωπο και ως εκ τούτου αποτελεί μια καλή επιλογή για το μακιγιάζ του σώματος, μια και δεν τρίβεται στα ρούχα καθώς και για όλες τις περιπτώσεις στις οποίες απαιτείται ένα «επίπεδο» αποτέλεσμα.

Τα υγρά μείκ απ, τα οποία κυκλοφορούν ευρύτερα και χρησιμοποιούνται σε όλα τα μακιγιάζ. Είναι αποτελεσματικά όταν εφαρμόζονται σε νεανικά δέρματα και αποδίδουν ένα φυσικό καθαρό δέρμα.

Τα μείκ απ σε μορφή mousse και spray, τα οποία αποτελούν εξελιγμένες μορφές των υγρών μείκ απ και παρουσιάζουν τις ίδιες ιδιότητες με αυτά (τα υγρά μείκ απ).

ΠΟΥΔΡΑ: Συνήθως χρησιμοποιείται μια διαφανής πούδρα χωρίς χρώμα η οποία προσφέρει όλες τις ευεργετικές ιδιότητες της πούδρας χωρίς να προβληματίζει με το χρώμα της. Σπανιότερα χρησιμοποιούνται πούδρες που περιέχουν χρώμα καθώς επηρεάζουν το χρώμα του μείκ απ που τοποθετήθηκε και αλλάζουν δραματικά το χρώμα του προσώπου με τα διαδοχικά ρετουσαρίσματα του μακιγιάζ κατά τη διάρκεια του τηλεοπτικού-κινηματογραφικού γυρίσματος ή της φωτογράφισης.

ΧΡΩΜΑ ΓΙΑ ΤΑ ΜΑΓΟΥΛΑ (POUZ): Κυκλοφορεί σε δύο τύπους, την στεγνή compact μορφή και την υγρή-κρεμώδη μορφή. Η compact μορφή χρησιμοποιείται σαν πρόσθετο χρώμα όταν το μείκ απ και τα άλλα κρεμώδη υλικά έχουν πουδραρισθεί ενώ η υγρή-κρεμώδης μορφή χρησιμοποιείται πριν το πουδράρισμα και είναι πιο «φιλική» προς το μείκ απ.

ΧΡΩΜΑ ΓΙΑ ΤΑ ΧΕΙΛΗ (ΚΡΑΓΙΟΝ): Κυκλοφορεί σε διάφορους τύπους, σε μορφή μολυβιού, σε μορφή stick ή σε υγρή-κρεμώδη μορφή. Σε κάθε περίπτωση το χρώμα τους θα πρέπει να μένει σταθερό πάνω στα χείλη και να μην τείνει στο ροζ λίγο μετά την τοποθέτησή του. Επίσης, αποφεύγουμε τα κραγιόν που βάφουν «ανεξίτηλα» τα χείλη, γιατί δημιουργούν πολλά προβλήματα αν χρειαστεί να αλλάξει το μακιγιάζ λίγη ώρα μετά.

ΧΡΩΜΑΤΑ ΓΙΑ ΤΟ ΜΑΚΙΓΙΑΖ ΤΩΝ ΜΑΤΙΩΝ: Τα υλικά για το μακιγιάζ των βλεφάρων (σκιές ματιών) κυκλοφορούν σε πολλές ποιότητες-κρεμώδη σε μορφή stick, κρεμώδη με υγρή-ημίρρευστη μορφή, σε σκόνη ελεύθερη ή compact- από τις οποίες η πιο δημοφιλής είναι η μορφή cake.

Τα μολύβια για το περίγραμμα των ματιών και τα φρύδια, τα οποία κυκλοφορούν σε πάρα πολλά χρώματα, από τα οποία πιο συχνά χρησιμοποιείται το καφέ, το μαύρο και το γκρι του γραφίτη. Επίσης χρησιμοποιείται το eyeliner συνήθως σε καφέ ή μαύρο χρώμα στη συνηθισμένη υγρή μορφή ή σε μορφή cake που τοποθετείται με υγρό πινελάκι.

Η μάσκα για τις βλεφαρίδες υπάρχει σε δύο μορφές:σε μορφή cake που τοποθετείται με βρεγμένο βουρτσάκι και στην ημίρρευστη μορφή σε βαζάκι που περιέχει και το βουρτσάκι τοποθέτησης. Συχνά χρησιμοποιούνται και ψεύτικες βλεφαρίδες για πιο έντονο αποτέλεσμα και όπου κρίνεται απαραίτητο¹.

Επιπλέον, πρέπει να αναφερθεί το γεγονός ότι για εργασία κάτω από ζέστη ή έντονο φωτισμό υπάρχει ανάγκη καλλυντικών που δεν φεύγουν εύκολα και αφαιρούνται με σαπούνι ή ειδική κρέμα ντεμακιγιάζ. Τέτοια καλλυντικά λέγονται «αδιάβροχα». Όλα τα υλικά που αναφέρθηκαν παραπάνω μπορούν να χρησιμοποιηθούν και σε αδιάβροχη μορφή ανάλογα με τις απαιτήσεις και τις συνθήκες κάτω από τις οποίες εφαρμόζεται το μακιγιάζ.

¹ σσ 23-28, ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ για το μακιγιάζ φωτογραφίας, Τ.Υ., κινηματογράφου, Πέππα Μαρία, Α.Τ.Ε.Ι.Θ., Θεσσαλονίκη, 2002.

ΟΡΓΑΝΩΣΗ ΔΟΥΛΕΙΑΣ ΣΤΟ ΤΗΛΕΟΠΤΙΚΟ ΣΤΟΥΝΤΙΟ

Πριν να ξεκινήσει οποιαδήποτε εργασία πρέπει να καθοριστεί ο αριθμός των ατόμων που θα αποτελούν το προσωπικό της ομάδας του μακιγιάζ ανάλογα με τις ανάγκες της παραγωγής. Για παράδειγμα, αν υπάρχουν ειδικές απαιτήσεις-ανάγκες ως προς το μακιγιάζ, τότε χρειάζεται περισσότερο προσωπικό και χρόνος απ' ό,τι συνήθως. Ο χρόνος βέβαια που απαιτείται για την εφαρμογή του μακιγιάζ εξαρτάται από την δεξιότητα του μακιγιέρ καθώς και από τις δυσκολίες της εφαρμογής, ποικίλει δε από μέσο σε μέσο και από μακιγιάζ σε μακιγιάζ. Για μια τηλεοπτική εκπομπή πρέπει να δίνεται χρόνος 15'-20' για ένα συνηθισμένο μακιγιάζ. Προσπάθεια να μειωθεί αυτός ο χρόνος ή προσθήκη πολλών ατόμων στον κατάλογο θα έχουν σαν αποτέλεσμα ο επαγγελματίας του μακιγιάζ να μην κάνει σωστά τη δουλειά του. Ίσως παραλείπει ορισμένα στάδια που επιβάλλονται για ένα επιμελημένο μακιγιάζ. Όλα αυτά είναι δυνατόν να δώσουν μια άσχημη εικόνα μπροστά στην κάμερα ή εν πάσει περιπτώσει δεν θα υπάρχει μια καλή εμφάνιση με αντίκτυπο στην παραγωγή. Για το λόγο αυτό προσδιορίζεται προσεκτικά ο χρόνος που απαιτείται για την εφαρμογή του μακιγιάζ στον κάθε ηθοποιό-τηλεπαρουσιαστή για να μην καταφθάνουν όλοι μαζί στον ίδιο χρόνο. Αν πρέπει να ετοιμαστούν πολλά άτομα μαζί, βρίσκονται στο χώρο και όσα άτομα χρειάζεται από την ομάδα του μακιγιάζ.

Ο επαγγελματίας του μακιγιάζ όταν φθάσει στο χώρο της παραγωγής -και πρέπει πάντα να καταφθάνει νωρίς- χρειάζεται ένα χρόνο περίπου 15' για την προετοιμασία των υλικών και των εργαλείων του πριν αρχίσει η προσέλευση των ηθοποιών-τηλεπαρουσιαστών. Στον καθορισμό του χρόνου που θα χρειαστεί πρέπει να υπολογίζεται και ο χρόνος που χρειάζεται για την αφαίρεση του μακιγιάζ περιπάτου για τις γυναίκες ή το ξύρισμα για τους άνδρες.

Το χτένισμα συνήθως προηγείται του μακιγιάζ, αλλά και μετά το μακιγιάζ θα πρέπει να έχει προβλεφθεί χρόνος για την τελειοποίηση του

χτενίσματος¹.

Όταν εφαρμόζουμε μακιγιάζ κατάλληλο για την τηλεόραση σε γυναίκα, δουλεύουμε ως εξής:

Με *antiser* σε σκληρή μορφή φωτίζουμε το κέντρο του μετώπου, τη γραμμή της μύτης, τους μαύρους κύκλους και το πηγούνι. Απλώνουμε κόκκινες τελίτσες στα ζυγωματικά και στα πλαϊνά του μετώπου περιφερειακά με κόκκινο λιπαρό χρώμα, για να «ζεστάνουμε» το χρώμα του δέρματος, αν το μέικ απ που έχουμε είναι στις αποχρώσεις του μπεζ. Διαλέγουμε μια σκληρή λιπαρή βάση (*stick* ή *pancake*) όσο γίνεται πιο κοντά στο χρώμα της επιδερμίδας και όχι πιο ανοιχτή. Διορθώνουμε φωτοσκιάζοντας απαλά τόσο το περίγραμμα του προσώπου όσο και μεμονωμένα χαρακτηριστικά.

Χρησιμοποιούμε πούδρες διορθωτικές (*compact*), αλλά και διάφανες πούδρες σε σκόνη.

Το μακιγιάζ πρέπει να ταιριάζει με τις αποχρώσεις των ρούχων και των μαλλιών της γυναίκας. Για σκιές βλεφάρων συνήθως -αλλά όχι πάντα- αποφεύγουμε τα σκούρα μπλε ή έντονα πράσινα χρώματα, το κόκκινο χρώμα γιατί δίνει όψη κουρασμένη, καθώς και τα πολύ γυαλιστερά γιατί αντανακλούν στο φως των προβολέων, αν και αυτό εξαρτάται κυρίως από τον υπεύθυνο φωτισμού.

Χρησιμοποιούμε *eyeliner* σε μορφή μολυβιού, *cake* ή υγρή μορφή, ενώ τα βλέφαρα βάφονται ανάλογα με τον τύπο και το σχήμα τους. Στο εσωτερικό του κάτω βλεφάρου βάζουμε λευκό μολύβι, ενώ πάνω στα βλέφαρα τοποθετούμε ψεύτικες βλεφαρίδες φυσικού τύπου, εφόσον βέβαια κρίνεται απαραίτητο.

Τα φρύδια μακιγιάρονται ελαφρά με μολύβι στο χρώμα των μαλλιών.

Τα σκουρόχρωμα κραγιόν φαίνονται πιο σκούρα στην οθόνη, γι' αυτό προτιμάμε λαμπερά χρώματα που να ταιριάζουν με τα ρούχα. Το περίγραμμα των χειλιών είναι ουδέτερο ή στην ίδια απόχρωση με το κραγιόν. Στο κέντρο των χειλιών χρησιμοποιούμε διάφανα *lipgloss*².

¹ σσ 8-9, ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ για το μακιγιάζ φωτογραφίας, Τ.Υ., κινηματογράφου, Πέπτα Μαρία, Α.Τ.Ε.Ι.Θ., Θεσσαλονίκη, 2002.

² σσ 112-113, Η ΤΕΧΝΗ ΤΟΥ ΜΑΚΙΓΙΑΖ, Κατερίνα Κυριακού, Εμπειρία Εκδοτική, Αθήνα, 2005.

Εικόνα 1: Παράδειγμα μακιγιάζ τηλεόρασης στην τηλεπαρουσιάστρια Θάλεια Ζαγναφέρη.

Όταν εφαρμόζουμε μακιγιάζ για την τηλεόραση σε άντρα δουλεύουμε ως εξής:

Χρησιμοποιούμε stick make up έναν τόνο πιο σκούρο από το χρωματικό τύπο του ατόμου ή ακριβώς στο χρώμα του δέρματός του.

Φωτοσκιάζουμε ελαφρά τα μάτια, την μύτη, τα πλαϊνά του μετώπου και, αν χρειαστεί, «βαθουλώνουμε» απαλά τα μάγουλα.

Απλώνουμε διάφανη πούδρα σε σκόνη. Αν το δέρμα είναι πολύ λιπαρό χρησιμοποιούμε compact πούδρα.

Καθαρίζουμε τα φρύδια με το ειδικό βουρτσάκι και καλύπτουμε τυχόν κενά με σκληρό μολύβι. Δεν προεκτείνουμε τη γραμμή των φρυδιών και δεν αλλάζουμε το σχήμα τους. Ακολουθώντας την τεχνική μακιγιάζ των φρυδιών, γεμίζουμε τα κενά στις φαβορίτες ή κοντά στη γραμμή των μαλλιών με σκληρό ή μέτριο μολύβι στο χρώμα των μαλλιών.

Βάζουμε ελάχιστη διάφανη μάσκαρα για να καθαρίσουμε τις πάνω βλεφαρίδες και να τονίσουμε τις άκρες τους καθώς και λίγο άσπρο μολύβι στο

εσωτερικό των κάτω βλεφάρων.

Απλώνουμε ρουζ, σε φυσικό χρώμα, απαλά πάνω στα μάγουλα και προς τους κροτάφους (πάνω από τη σκίαση).

Στα χείλη βάζουμε λίγο άχρωμο lip balm. Η φυσική γραμμή των χειλιών καθορίζει πάντα τα όρια για την εφαρμογή του κραγιόν. Προτιμάμε ένα χρώμα καφέ (που λίγο κοκκινίζει) και απλώνουμε ελάχιστη ποσότητα με τα δάχτυλα³.

Εικόνα 2: Παράδειγμα μακιγιάζ τηλεόρασης στον τηλεπαρουσιαστή Σόλωνα Αμπατζή.

Σε κάθε περίπτωση πάντως, δεν θα πρέπει να ξεχνάμε ότι τα βήματα εργασίας που περιγράφηκαν παραπάνω δεν είναι απόλυτα, αφού ο κάθε επαγγελματίας του μακιγιάζ έχει τη δική του τεχνική και τρόπο δουλειάς καθώς επίσης θα πρέπει να έχουμε πάντα κατά νου ότι τα άτομα στα οποία

³ σσ 113-114, Η ΤΕΧΝΗ ΤΟΥ ΜΑΚΙΓΙΑΖ, Κατερίνα Κυριακού, Εμπειρία Εκδοτική, Αθήνα, 2005.

εφαρμόζεται το μακιγιάζ (ηθοποιοί, πολιτικοί, κ.α.) συχνά είναι «γνωστά» στους θεατές και η εικόνα τους θα πρέπει να γίνεται απόλυτα σεβαστή από τον μακιγιέρ.

Μετά από τη συνολική προετοιμασία γίνεται ένας τελικός έλεγχος του μακιγιάζ στο καμαρίνι αλλά και μέσα στο τηλεοπτικό στούντιο με τον φωτισμό στις συνθήκες γυρίσματος.

Η ευθύνη όμως του μακιγιέρ δεν τελειώνει εδώ. Πρέπει να προσέχει πάντα και σε κάθε χώρο δουλειάς, κάθε ηθοποιό-τηλεπαρουσιαστή μέσα και έξω από τις κάμερες. Παρεμβαίνει όποτε χρειάζεται για να διορθώσει, να συμπληρώσει ή να αλλάξει την εικόνα του μακιγιάζ, έτσι ώστε όλοι να είναι έτοιμοι για το γύρισμα όταν τους χρειάζονται χωρίς αργοπορίες. Ο μακιγιέρ πρέπει να είναι έτοιμος για οποιαδήποτε επείγουσα διόρθωση ή για κάποια γρήγορη αλλαγή μέχρι το τέλος του γυρίσματος.

ΓΕΝΙΚΕΣ ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ ΓΙΑ ΤΟ ΜΑΚΙΓΙΑΖ ΤΗΛΕΟΡΑΣΗΣ

Όταν επιλέγονται χρώματα βάσης και γίνεται διορθωτικό μακιγιάζ, πρέπει να έχουμε υπ' όψιν μας ότι όταν μια ομάδα ανθρώπων φανεί στην τηλεόραση μαζί, όπως σε ομιλίες στην τηλεόραση, πρέπει να εξασφαλιστεί ότι δεν υπάρχουν έντονες αντιθέσεις στα χρώματα του δέρματος, όπως για παράδειγμα, ένα πρόσωπο με πολύ κόκκινο δέρμα κι ένα άλλο με κιτρινωπό, πολύ φωτεινό, πολύ σκούρο, κλπ. Αυτό μπορεί να προκαλέσει δυσκολίες στη ρύθμιση των χρωμάτων στην αίθουσα ελέγχου και μπορεί να έχει σαν αποτέλεσμα να μην φαίνεται κανένας πολύ καλά.

Μερικά διορθωτικά μακιγιάζ είναι σχεδόν πάντα απαραίτητα για παρουσιάσεις στην τηλεόραση για άνδρες και γυναίκες. Ο φωτισμός εκ των άνω τείνει να τονίσει σκιές στα εσόφθαλα μάτια. Σ' αυτή την περίπτωση μπορεί να χρησιμοποιηθεί ένα ανοικτό χρώμα για να δείξει η φυσική σκιά. Όταν εφαρμόζεται διορθωτικό μακιγιάζ, πρέπει να ελεγχθούν οι αναλογίες του προσώπου προσεκτικά για να διαπιστωθεί αν πρέπει να γίνει βελτίωση.

Για το μακιγιάζ τηλεόρασης οι φωτεινές περιοχές είναι συνήθως τρεις ή τέσσερις κλίμακες πιο φωτεινές από τη βάση που χρησιμοποιείται, ενώ οι σκοτεινές περιοχές είναι τρεις μέχρι έξι κλίμακες πιο σκούρες. Όσο πιο μεγάλη είναι η αντίθεση, τόσο πιο μεγάλη προσοχή χρειάζεται κατά την ανάμειξη.

Αν υπάρχουν σακούλες ή μαύροι κύκλοι κάτω από τα μάτια, μπορεί να είναι απαραίτητο να χρησιμοποιηθεί ένα πιο φωτεινό διορθωτικό μακιγιάζ¹.

Χρώμα για τα μάγουλα (ρουζ) μπορεί να είναι του μπρούτζου που συνήθως είναι το καλύτερο για γυναίκες και το κιτρινόμαυρο (κεχριμπαριού) ή τερρακότα για άνδρες. Το ρουζ πρέπει να χρησιμοποιείται σε μικρά ποσά σε άνδρες, αν όχι καθόλου. Προσοχή απαιτούν τα δυνατά κόκκινα. Μπορούν να δώσουν ένα φυσικό αποτέλεσμα όταν στρωθούν καλά και με φειδώ, αλλά μπορεί να γίνουν αποκρουστικά αν αποτύχουν.

Χρώματα για τα χείλη (κραγιόν) δεν συνηθίζονται σε άνδρες εκτός σπανίων περιπτώσεων όπου τα χείλη είναι πολύ ωχρά. Τότε μια μικρή δόση καφεκόκκινου χρώματος είναι ίσως απαραίτητη. Αν τα χείλη είναι εκ του

¹ σ 275, MAKE UP: Η ΤΕΧΝΗ ΚΑΙ Η ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΤΟΥ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΙΚΟΥ ΜΑΚΙΓΙΑΖ, Milady's, εκδόσεις «ΙΩΝ».

φυσικού πολύ κόκκινα σε άνδρα, συνήθως «ρίχνουμε» τον τόνο με χρώμα βάσης (μέικ απ).

Τα μάτια των ανδρών μπορεί να δεχθούν γραμμές ματιών, αλλά το μακιγιάζ πρέπει να μην είναι ορατό στην οθόνη σε κοντινά πλάνα.

Η σκίαση κι ο φωτισμός γίνονται για θέα από εμπρός, αλλά ένα πρόσωπο μπορεί να κινηθεί ή να κινήσει το κεφάλι όταν το καταγράφει η κάμερα. Εξάλλου, οι κάμερες είναι τοποθετημένες σε διάφορες γωνίες κι έτσι είναι απαραίτητο να ελεγχθεί το μακιγιάζ από όλες τις γωνίες.

Σημαντικό είναι να θυμόμαστε ότι το μακιγιάζ δεν είναι ανάγκη να γίνεται με πολύ δυνατά χρώματα. Η κάμερα είναι εξαιρετικά ευαίσθητη στα χρώματα, πιο ευαίσθητη από τα μάτια μας. Πιο συγκεκριμένα²:

- οι σκιές των ματιών να είναι καλά αναμεμιγμένες, χωρίς «σκληρές» άκρες.
- οι γραμμές των ματιών να είναι καθαρές, σαφείς, με καθαρό τον έσω κανθό του ματιού.
- το ρουζ χρησιμοποιείται με φειδώ ώστε να μην φαίνεται το πρόσωπο «βρώμικο».
- η διόρθωση με φωτοσκίαση πρέπει να είναι αόρατη. Σημαντικό είναι να λάβουμε υπ' όψιν μας την αρχιτεκτονική του προσώπου.
- αποφεύγονται, κατά κανόνα, ιριδισμοί και προϊόντα που γυαλίζουν.
- τα φρύδια να είναι τέλεια περιποιημένα, χωρίς τριχούλες εκτός της γραμμής των φρυδιών.
- ψεύτικες βλεφαρίδες χρησιμοποιούνται όταν κρίνεται απαραίτητο.
- τα χείλη καλό είναι να αποφεύγεται να βάφονται με πολύ έντονα και σκούρα χρώματα ή γυαλιστικά (lipgloss να τοποθετείται μόνο στο κέντρο των χειλιών).

Γενικά, πάντως, το πρόσωπο και όχι το μακιγιάζ είναι το κέντρο παρατήρησης. Σκοπός είναι να επιτευχθεί προσεκτική ανάμειξη, να υποταχθούν οι σκιές ώστε να δημιουργηθεί ο κλασικός τύπος γυναικείας όψης. Οι υπερβολές καλό είναι να αποφεύγονται. Το πρόσωπο των ανδρών που εμφανίζονται στην τηλεόραση πρέπει να φαίνεται τέλειο και αμακιγιάριστο.

² σσ 276-277, MAKE UP: Η ΤΕΧΝΗ ΚΑΙ Η ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΤΟΥ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΙΚΟΥ ΜΑΚΙΓΙΑΖ, Milady's, εκδόσεις «ΙΩΝ».

TV ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ: ΠΟΡΙΣΜΑΤΑ-ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ

Η συνεργασία μου με τον τηλεοπτικό σταθμό TV ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ μου έδωσε την ευκαιρία να δω «ιδίους όμμασι» και να ζήσω από κοντά την προετοιμασία που απαιτείται για το γύρισμα μιας ζωντανής εκπομπής. Πιο συγκεκριμένα, εργάστηκα για την πρωινή ενημερωτική-ψυχαγωγική εκπομπή «Πρωινό κομπλέ» με παρουσιαστές τον κο Σόλωνα Αμπατζή, την κα Θάλεια Ζαγναφέρη και την κα Μαρία Θεοδωρέλη. Η εκπομπή, αυτή τη στιγμή που γράφονται οι γραμμές αυτές, δυστυχώς έχει σταματήσει να προβάλλεται λόγω χαμηλής τηλεθέασης. Ωστόσο, η εμπειρία που αποκόμισα κρίνεται εξαιρετικά πολύτιμη.

Η προετοιμασία ξεκινά μιάμιση περίπου ώρα πριν να «βγει στον αέρα» η εκπομπή. Οι μακιγιέζ και οι τηλεπαρουσιάστριες καταφθάνουν από τους πρώτους και αμέσως αρχίζει η προετοιμασία: επιλέγονται τα ρούχα και στη συνέχεια ξεκινά η εφαρμογή του μακιγιάζ. Η διαδικασία αυτή διαρκεί περίπου 45' με 1 ώρα. Δίνεται μισή ώρα χρόνος για το χτένισμα το οποίο αρκετές φορές γίνεται και παράλληλα με το μακιγιάζ. Για την εκπομπή «Πρωινό κομπλέ» η ομάδα του μακιγιάζ αποτελούνταν από τρία (3) άτομα, γεγονός που διευκόλυνε την εφαρμογή του μακιγιάζ ως προς τον χρόνο καθώς υπήρχε η δυνατότητα να εφαρμόζεται το μακιγιάζ ταυτόχρονα και στους τρεις παρουσιαστές. Μόλις η εκπομπή «έβγαινε στον αέρα» άρχιζε η προσέλευση των καλεσμένων στο χώρο του μακιγιάζ. Εδώ το μακιγιάζ πρέπει να εφαρμοστεί στον ελάχιστο δυνατό χρόνο ώστε να είναι αξιοπρεπές. Αυτό συμβαίνει είτε γιατί οι καλεσμένοι δεν είναι εξοικειωμένοι με την εφαρμογή μακιγιάζ στο πρόσωπό τους με αποτέλεσμα να μην έχουν υπομονή και να είναι νευρικοί (αυτό παρατηρήθηκε κυρίως στους άντρες), είτε γιατί καταφθάνουν αργοπορημένοι με συνέπεια να μην υπάρχει επαρκής χρόνος ούτε για ένα βασικό μακιγιάζ. Στις περιπτώσεις αυτές, το μακιγιάζ εφαρμόζεται μέσα στο τηλεοπτικό στούντιο και πίσω από τις κάμερες, δευτερόλεπτα πριν να πάρει τη θέση του στο τηλεοπτικό πλατώ ο καλεσμένος και συνήθως πρόκειται για ένα γρήγορο πουδράρισμα. Η γυαλάδα, άλλωστε, κρίνεται πιο αντιαισθητική από την έλλειψη μακιγιάζ ματιών ή χειλιών.

Η δική μου θέση όταν «έβγαινε στον αέρα» η εκπομπή ήταν μέσα στο τηλεοπτικό στούντιο, πίσω από τις κάμερες και δίπλα σε ένα από τα πολλά μόνιτορ. Η θέση αυτή μου επέτρεπε να διορθώνω ή να φρεσκάρω άμεσα το μακιγιάζ των τηλεπαρουσιαστών κατά τα διαλείμματα καθώς επίσης είχα την δυνατότητα να παρακολουθώ και να συγκρίνω τα χρώματα και τη συνολική εμφάνιση του μακιγιάζ. Ο φωτισμός και η θερμοκρασία χρώματος φωτός παίζουν πολύ σημαντικό ρόλο καθώς τα πρόσωπα συχνά φαινόταν στο μόνιτορ ωχρά ή μια μπλε, μωβ ή καφέ σκιά υπήρχε περίπτωση να φανεί ως γκρι. Το χρώμα του προσώπου διορθωνόταν με πούδρες και μείκ απ σκουρότερου τόνου.

Κατά την διάρκεια της συνεργασίας μου με τον τηλεοπτικό σταθμό TV ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ είχα την ευκαιρία να συμμετάσχω και στην προετοιμασία μαγνητοσκοπημένης εκπομπής. Η διαδικασία που ακολουθείται είναι η ίδια με μόνη διαφορά ότι οι ρυθμοί είναι πιο χαλαροί ενώ το μακιγιάζ των καλεσμένων είναι πιο προσεγμένο και ολοκληρωμένο.

Ως μέλος της ομάδας του μακιγιάζ καθόμουν μέχρι το τέλος του γυρίσματος ενώ πολλές φορές είχα την ευκαιρία να συνομιλήσω με το προσωπικό του παραπάνω τηλεοπτικού σταθμού, γεγονός που με οδήγησε στην διεξαγωγή των παρακάτω συμπερασμάτων:

Ο τηλεοπτικός χρόνος αποκλείει την παρεμβολή του αστάθμητου, του έκτακτου. Ακόμη και όταν πρόκειται για μια ζωντανή μετάδοση, παρέχεται ένα είδος εγγύησης πως αυτό το κομμάτι ζωής είναι υποταγμένο σε μια τεχνική ευχέρεια που το ακινητοποιεί για λίγο, όσο είναι απαραίτητο ώστε να το με-

ταδώσει ως τηλεοπτικό συμβάν ή μάλλον ως επίτευγμα της τεχνικής της μετάδοσης. Το ζωντανό προσαρμόζεται αμέσως στα μέτρα της οθόνης.

Η κάμερα συλλαμβάνει οτιδήποτε κινούμενο, το μεταφέρει μέσα στο σπίτι, μπροστά στα μάτια μας κι αυτή η τεχνική δυνατότητα, που παίρνει τη σημασία μιας δυνατότητας ταγμένης στην υπηρεσία της περιέργειάς μας, εξουδετερώνει το παρόν και τα διαφορούμενα που το συνοδεύουν για να το μεταμορφώσει σε κάτι που μόλις υπήρξε και μάλιστα που υπήρξε αντί για μας.

Αν τώρα επεκταθεί η ικανότητα αυτή του τηλεοπτικού μέσου στην περιοχή του συνολικού προγράμματος, η αίσθηση του συντελεσμένου ενισχύεται, όπως είναι φυσικό, ακόμη περισσότερο. Η «απ' ευθείας» μετάδοση, η μαγνητοσκόπηση, το ρεπορτάζ, τα σήριαλς, οι ειδήσεις, βρίσκουν τον κοινό παρονομαστή τους στο ότι είναι συλλήψιμα σε εικόνες συναρμολογημένες σε μια αλληλουχία. Η τηλεόραση τακτοποιεί τον κόσμο ως ύλη για την κάμερα, δηλαδή για ένα εξουσιοδοτημένο από εμάς όργανο. Δεν θέλει πολλή συζήτηση το ότι σε όλα αυτά υπάρχει πάντα κάποια επιλογή «λήψεων» για τις εικόνες, φωτισμών, κινήσεων, πανοραμικών ή κοντινών πλάνων, κ.ο.κ. όπως υπάρχει επιλογή λέξεων για τα σχόλια και ήχων για τις μουσικές ή άλλες επενδύσεις. Ποτέ δεν βρισκόμαστε, φυσικά, μέσα στο γεγονός το οποίο παρακολουθούμε: κάποιοι «κάμεραμεν»

εστιάζουν τους φακούς τους και τους κινούν αντί για τα μάτια μας, κάποιοι «μπούμεν» ή τεχνικοί ήχου φροντίζουν για το τι θα ακούμε παράλληλα, κάποιοι τηλεσκηνοθέτες αποφασίζουν, έστω αστραπιαία, για το ποια από τις (συνήθως τρεις ή τέσσερις) εικόνες θα στείλουν στους δέκτες μας, και κάποιοι σχολιαστές ή παρουσιαστές προτείνουν, ενίοτε και με τη σιωπή τους,

τι να σκεφτούμε για τα όσα παρακολουθούμε. Σύμφωνα με τα παραπάνω, το μακιγιάζ που εφαρμόσαμε, όσο σωστό, κατάλληλο ή το αντίθετο κι αν είναι, μπορεί να προβληθεί ή να εμφανιστεί αδιάφορο στην οθόνη μας.

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Κάθε μέσο έχει τα δικά του τεχνικά προβλήματα, και οι επαγγελματίες μακιγιέρ, τόσο στην τηλεόραση όσο και στον κινηματογράφο, ξέρουν τις ειδικές ανάγκες του καθενός.

Στην τηλεόραση, με τα υπάρχοντα μέσα, η απομόνωση κάποιων χρωμάτων δεν είναι δυνατή -που σημαίνει ότι δεν μπορούμε να έχουμε πάντοτε ένα σαφή διαχωρισμό χρωμάτων που υπάρχουν το ένα δίπλα στο άλλο- κι έτσι η χρωματική «αιμορραγία» είναι ένας από τους συνεχείς «πνοκεφάλους» για όλους τους ενδιαφερόμενους.

Αν, για παράδειγμα, το μοντέλο μας φοράει πράσινη σκιά ματιών, η παρουσία μιας πράσινης καρέκλας ή κουρτίνας ή του πράσινου φουστανιού που θα φοράει κάποιο άλλο μοντέλο καθισμένο κοντά στο μοντέλο μας, θα κάνει την περιοχή γύρω από τα μάτια του τελευταίου να «τραβήξει» πολύ πράσινο χρώμα. Αν το δέρμα ή τα μαλλιά του μοντέλου μας έχουν κιτρινωπή απόχρωση, μια κίτρινη ή πράσινη γραβάτα ή πουκάμισο μπορεί να κάνει είτε τα μαλλιά είτε το πρόσωπο του μοντέλου κιτρινιάρικο¹. Σ' αυτές τις περιπτώσεις είναι δουλειά του ενδυματολόγου και του σκηνογράφου να φροντίσουν να απαλύνουν τις χρωματικές συγκρούσεις, αλλά και ο επαγγελματίας μακιγιέρ πρέπει να μεριμνά ώστε να αποφεύγονται τέτοιου είδους προβλήματα όσον αφορά τα χρώματα στο μακιγιάζ.

Επίσης, όπως έχει ήδη αναφερθεί, η κάμερα της τηλεόρασης έχει φακούς για κοντινές λήψεις και «βλέπει» τα πάντα. Για το λόγο αυτό, το μακιγιάζ πρέπει να είναι λιτό και επαγγελματικό και να δημιουργεί την εντύπωση του σωστού για ένα πρόσωπο χωρίς ελαττώματα. Η βάση πρέπει να φαίνεται λεπτή, ποτέ φορτωμένη και πρέπει να ταιριάζει με τους τόνους του δέρματος.

Γενικά, το μακιγιάζ για την τηλεόραση πρέπει να είναι μαλακό, λεπτό και με καλή ανάμειξη χρωμάτων. Το αποτέλεσμα αυτό δεν είναι δύσκολο να

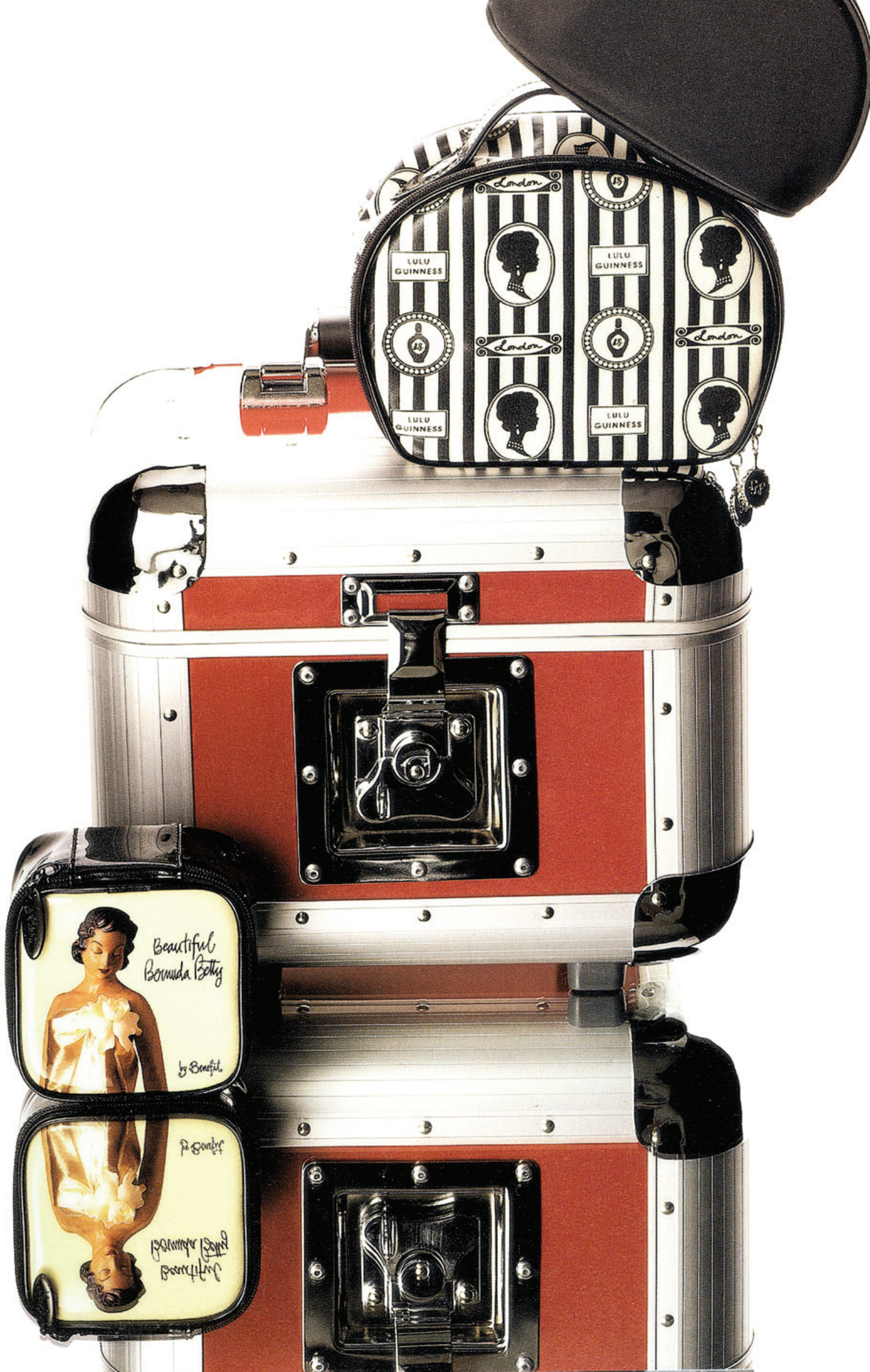
¹ Εισαγωγή, ΜΑΚΙΓΙΑΖ για το θέατρο, τον κινηματογράφο και την τηλεόραση, Lee Baygan, Εξάντας, Αθήνα, 1993.

επιτευχθεί, χρειάζεται όμως συνεχή σπουδή, παρατήρηση και έμπρακτη ενασχόληση με το αντικείμενο. Το σωστό μακιγιάζ τηλεόρασης σίγουρα έχει αρκετές δυσκολίες τόσο στην εφαρμογή όσο και στη σύλληψη ορισμένων «τρικ» που θα βοηθήσουν να ξεπεραστούν ορισμένα προβλήματα, ωστόσο η θέληση, η υπομονή και επιμονή, και κυρίως το προσωπικό ενδιαφέρον είναι βασικά στοιχεία που πρέπει να διαθέτει ο επαγγελματίας του μακιγιάζ ώστε όχι μόνο να ξεπεράσει τις δυσκολίες του σωστού μακιγιάζ τηλεόρασης αλλά και να καταφέρει να εξελίξει την τέχνη και επιστήμη του επαγγελματικού μακιγιάζ και δη, του μακιγιάζ τηλεόρασης.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

- ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ για το μακιγιάζ φωτογραφίας, TV, κινηματογράφου, Πέππα Μαρία, Α.Τ.Ε.Ι.Θ., Θεσσαλονίκη, 2002.
- ΜΑΚΙΓΙΑΖ για το θέατρο, τον κινηματογράφο και την τηλεόραση, Lee Baygan, Εξάντας, Αθήνα, 1993.
- MAKE UP: η τέχνη και η επιστήμη του επαγγελματικού μακιγιάζ, Milady's, εκδόσεις "Ιων".
- Η ΤΕΧΝΗ ΤΟΥ ΜΑΚΙΓΙΑΖ, Κατερίνα Κυριακού, Εμπειρία Εκδοτική, Αθήνα, 2005.
- ΠΡΑΚΤΙΚΟΣ ΟΔΗΓΟΣ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΙΚΟΥ MAQUILLAGE, Άλμα Ε.Π.Ε. Εκδοτική, Αθήνα.
- FACE PAINTING, Reggie Wells, εκδ. H.Holt.
- CLASSIC MAKE-UP AND BEAUTY, Mary Quant, εκδ. Dorling Kindersley.
- MAKE-UP: COLOURS AND STYLE, Margaret Rudiger, Foulsham, 1996.
- BEAUTIFUL AGAIN, Jan Willis, Health Press.
- ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ για τη φωτογραφία και το μακιγιάζ, Μπουκουβάλας Παναγιώτης, Θεσσαλονίκη, 2006.
- ΤΗΛΕΟΡΑΣΗ ΚΑΙ ΕΠΙ-ΚΟΙΝΩΝΙΑ, Ναυριδής Κλ., Δημητρακόπουλος Γ., Πασχαλίδης Γρ., Παρατηρητής, Θεσσαλονίκη, 1988.
- Η ΚΑΤΑΣΚΕΥΗ ΤΗΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑΣ ΚΑΙ ΤΑ ΜΕΣΑ ΜΑΖΙΚΗΣ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑΣ, Έφη Λαμπροπούλου, Ελληνικά Γράμματα, Αθήνα, 1997.
- ΝΕΟΙ ΚΑΙ ΜΕΣΑ ΜΑΖΙΚΗΣ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑΣ, Αλεξάνδρα Κορωναίου, εκδ. Οδυσσέας, Αθήνα, 1992.
- ΤΗΛΕΟΠΤΙΚΗ ΠΑΡΑΓΩΓΗ, H. Zettl, εκδόσεις «Έλλην», Αθήνα, 1995.
- ΠΡΑΚΤΙΚΑ Β' ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΥ ΣΥΝΕΔΡΙΟΥ ΜΜΕ, Διασωματειακή επιτροπή για την τηλεόραση και το ραδιόφωνο, Αθήνα, 1994.
- ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΕΙΑ Πάπυρος Λαρούς Μπριτάνικα, τόμος 57.
- <http://www.wisegeek.com/how-does-a-television-work.htm>.
- <http://www.utexas.edu/student/cec/careers/makeup.html>.

LULU GUINNESS

LULU GUINNESS

LULU GUINNESS

LULU GUINNESS

London

London

London

Beautiful
Bermuda Betty
by Benefit

Beautiful
Bermuda Betty
by Benefit